

32. zsoltár

Dávid zsoltára. Dávid életét a Biblia közelről mutatja be. Már az elején (1Sám 16) úgy jelenik meg, mint az Úrban bízó, hívő ember. Az Úrtól függ, és később láthatjuk is, mit jelent ez: ahogyan harcol, ahogy az ellenségeire, pl. Saulra tekint. Láthatjuk a bűneit is, és hogy az Úr hogyan rendezi el vele ezeket. Ezeken megy át ma is a hívő ember.

A 32. zsoltárt akkor írja, amikor bocsánatot kapott valamelyik bűnére. Úgy gondolják, hogy ez is, mint az 51., a Betsabé-esettel kapcsolatos – ez nem biztos, de mégis összetartozik ez a két zsoltár: az 51. a bűnbánatot mutatja, a 32. a bűnbocsánatot, és ez a kettő együtt jár. Mindkettőt Isten adja: a bűn felismerését is; annak a felismerését, hogy „egyedül ellened vétkeztem” (Zsolt 51,6), a készséget, hogy megvalljam, és a bocsánatot.

„Boldog” – ezzel kezdi, mint ahogy más üzeneteknek is ez az eleje: Zsolt 1,1; 119,1; Hegyi beszéd (Mt 5,3–10). A szó valójában *áldottat* jelent, tehát nem az, amit az ember boldogságnak tart. Nem azt jelenti, hogy mindig jókedvű vagyok, mindig minden könnyű. Áldott az, akit Isten áldott és áld meg. Mivel áld meg minket az Úr? ApCsel 3,26: „megáld titeket azzal, hogy mindenkit megtérít a maga gonoszságából” – tehát boldog (áldott), akit Ő már megtéríthetett. „Akinek hamissága megbocsáttatott, vétke elfedeztetett.” – Ef 1,3: „megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával a Krisztusban”: azzal, hogy „szentek és feddhetetlenek legyünk előtte szeretetben”; azzal, hogy Őt dicsérhetjük, magasztalhatjuk – akkor is, amikor a hitetlen panaszkodik, zúgolódik; hogy mi is tudunk áldani (1Pt 3,9). És áldottak leszünk az ítélet idején is (Mt 25,34).

„Boldog ember az, akinek az Úr bünt nem tulajdonít” – akitől Ő elvette a bűneit. Mi már tudjuk: Jézus Krisztus, Isten Fia, Isten Báránya vette magára. Dávid még csak a „kis” áldozati bárányokat láthatta. Ahogy rátette a kezét a fejükre, hinnie kellett, hogy Isten elveszi az ő bűneit és átteszi a bárányra. Meg kellett vallania a bűnét ott, a szertartás közben is. – Isten beszélt vele személyesen vagy prófétán keresztül, ez őt szíven találta, és készítette arra, hogy megvallja a bűnét. „Míg elhallgattam, megavultak csontjaim”: tudott a bűnéről, de Isten nélkül akart „szabadulni” tőle: hallgatással, megmagyarázással. A megvallás nehéz, mert szégyennel jár, de csak így van szabadulás. Ez először Istennel négy szemközt történik, így Dávid is, amikor bemutatta az áldozatot, már bizonyos lehetett benne, hogy Isten „levette róla bűnei terhét”.

„Ezért hozzád imádkozzék minden hívő, amíg megtalálhat” / „alkalmas időben”. Akkor van alkalmas idő (akkor találhatjuk meg Istent), amikor Ő adja ezt. Dávid esetében: amikor szembesül a konkrét bűnnel, amit elkövetett, és Istennel, aki a bűnnel szemben szigorú, de a bűnőshöz kegyelmes. Nekünk is ad ilyen alkalmas időket. Ha ezt valaki elutasítja, nem biztos, hogy kap újra.

„Ha nagy vizek áradnak is, nem érik el őt.” Dávidnak ez a tapasztalata: a benne bízókat megmenti az Úr földi veszélyektől is. Mi sokszor belekerülünk ugyanolyan bajokba, mint a világ. Istennek ezzel is célja van. Pl. tanít, hogy bizzuk rá magunkat, aki meg tud szabadítani halálos veszedelemből is (2Kor 1,10), de ha nem teszi, akkor is az Ővéi vagyunk. „Körülvesz a szabadulás örömeivel” – ez nem az a szabadság, amit a világ annak tart, ahol nincsenek korlátok. Isten körülvesz – önmagával, a kegyelmével (10. v.); „minden oldalról körül fog” (Zsolt 139,5) – és „csodálatos nekem ez a tudás”.

Megóv a veszélyektől azzal is, hogy bölcsé tesz, és a „szemeivel tanácsol”. Nem „kantárral és zablával”, nem kényszerrel. Rám néz, és én már abból tudhatom, mit kell tennem. A bűnöst (aki nem enged Istennek) azért éri sok fájdalom, mert csak a kényszernek enged, ezért folyton beleütközik azokba a korlátokba, amiket Isten helyezett oda – védelemül.

Mi másként élhetünk. Jézus Krisztus azt mondta: „kövess engem”. Ő tanácsol a szemeivel, Ő vezet, tanít, ezért nem kell beleütköznünk a korlátokba.

„Ti igazak!” – nekünk szól, akiket Isten tett igazzá hit által. Mi valóban örülhetünk az Úrnak és az Úrban. Minden más öröm elmúlik, az Úrban való öröm megmarad örökké. Mert az alapja az Ő szabadítása – Jézus Krisztus áldozata, ami örökké érvényes. A mennyben is ezért az áldozatért dicsérik Őt (Jel 5,9), és fogjuk dicsérni mi is.

Zsolt 34,9

„Érezzétek, és lássátok, hogy jó az ÚR! Boldog az az ember, aki hozzá menekül.”